

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۶ می ۲۰۲۱

"دزد هم می گوید خدا، کاروان هم!"

چهارشنبه - ۱۵ ثور ۱۴۰۰ - کابل: احتمالاً شما هم از طریق رسانه های متعدد متوجه جنگ لفظی که بین ریاست "امنیت ضد ملی" دولت دست نشانده و سخنگویان طالب- بخوانید نوکران "آی. اس. آی"- در این اواخر اوج گرفته است، شده اید.

علت و آغاز این جنگ لفظی که می شود گفت جناح های حاکمیت دست نشانده نسبت به آن مواضع مخالف و متضاد دارند، بر می گردد به اعلامیه ای از سخنگوی طالب "ذبیح الله مجاهد" به ارتباط "روز خبرنگار" که از طریق فیسبوک خودش منتشر ساخته و در آن ضمن آن که تعدادی از خبرنگاران و رسانه ها را عوامل ریاست "امنیت ضد ملی" نامید، همه را تهدید به مرگ نیز نمود.

همزمان با آن، رئیس "امنیت ضد ملی" در جلسه استجوابیه ای که در "ولسی جرگه" دولت دست نشانده برگزار شده بود، رسماً تعدادی از رسانه ها را به حمایت از طالب متهم نموده، ضمن آن که برخی از اخبار آنها را "شوکه کننده" نامید، علناً اعلام داشت که نمی توان آنها را تحمل نمود.

این دو موضعگیری که انسان را به یاد ندای مشترک دزد و کاروان در ضرب المثلی که به مثابه عنوان گزیده شده می اندازد، با این تفاوت که در اینجا کاروانی وجود ندارد و هر دو طرف نه تنها دزد و قطاع الطريق اند بلکه آدمکش و قاتل نیز می باشند، موضوعی است که در یادداشت امروز بر آن مکت کوتاهی خواهیم داشت:

۱- در اول باید نوشت: هر دو طرف رسماً راست می گویند زیرا رسانه ها واقعاً برخی از جنایات یک دیگر شان را افشاء می نمایند، اما این افشاگری به خاطری "قسمی" است که هیچ یک از آنها واقعیت جنایات طرف مقابل را افشاء نمی نمایند، نه این که "از کاه کوه بسازند:" بلکه عکس آن هردو طرف از جنایات طرف مقابل از "کوه کاه" ساخته، تلاش می ورزند تا ذره ای از حقیقت را با کوهی از دروغ و فریب خمیر نموده، جنگ روانی را به نفع خود علیه مردم درد کشیده افغانستان ادامه دهند.

۲- برخورد هر دو طرف در قبال رسانه ها و از صدای نیمه آنها ابراز خشم نمودن، در اساس بیانگر آن است که هیچ یک از طرفین نه به اصل آزادی رسانه ها و آزادی بیان معتقد است و نه هم چنان فضائی را که در آن رسانه ها آزادی داشته و مردم در پرتو آزادی بیان از واقعیت زندگانی اجتماعی - سیاسی شان مطلع باشند، باور مند اند. عکس آن هر دو طرف دعوا اعتقاد دارد و از قضاء اعتقاد شان زیاد غلط هم نیست که آنچه به نام آزادی بیان و آزادی رسانه ها تا

کنون در افغانستان مستعمره با بوق و سرنا اعلام شده است، چیزی به جز ابزار فریب و اغفال امپریالیست های اشغالگر نبوده است و حال که قرار است، اشغالگران ظاهراً گورشان را گم کنند و با بیرون رفتن از درب، از کلکین وارد شده به جای استعمار کهن، سلطه و حاکمیت شان را با استعمار جدید بر افغانستان ادامه دهند، دیگر ضرورتی به این سرخاب های دموکراسی نیز وجود ندارد.

هوطنان گرامی!

رسانه ها اگر واقعاً مردمی و مستقل باشند، می توانند به مثابه وجدان بیدار جامعه ارج گذاشته شوند، در چنین صورتی می باید از آنها به مثابه زبان گویای مردم حمایت کرد، عکس آن رسانه هائی از قماش رسانه های رسمی دولت دست نشانده که سر هر کدام شان از مستراح یک سفارتخانه بیرون و از فضله سفارت ارتزاق می نمایند، بود و نبود شان برای مردم هیچ ارزش ندارد. آنها به همان سان که تا کنون مردم فریبی نموده اند در آینده نیز چنان خواهند کرد.

مبارزه علیه امپریالیسم و ارتجاع، جزء لایتجزای مبارزه علیه دولت دست نشانده می باشد!

سرکها ما را می طلبند!